

Distància social: la pandèmia que mos vol com a Mònaco

Per NATXO SOROLLA

El passat 16 de juny, **Boris Izaguirre** va visitar el programa "La Resistencia" de **David Broncano**.

- Boris Izaguirre: *Yo una vez estuve en un baño, en Montecarlo, en Mónaco, que hacían estos premios de música...*

- David Broncano: *Buenos baños serían.*

- Boris Izaguirre: *Yo estaba orinando en mi sitio, ¿entiendes? Y al lado mio...*

- David Broncano: *Perdona, ¿en urinario de pared, o entraste a retrete?*

- Boris Izaguirre: *Bueno, en Mónaco, era pre-coronavirus pero ya tenían distancia social. Porque claro, Mónaco es todo distancia social.*

- David Broncano: *Claro, se basa en eso.*

Lo diàleg s'encaixe en una espècie d'entrevista que Broncano fa a Izaguirre al programa «La Resistencia» a on explique una trobada casual a uns lavabos. Presentador i entrevistat conjuguen molt bé la normalització d'un fet inusual, com la fel·lació en la que acabe la trobada. I augmenten lo to humorístic quan Izaguirre encaixe un fet inesperat al final: «con la boca llena dijo – *preséntame a Sardá*».

És una història que encaixe en un espai presentat per Broncano, que sol situar-se en los límits de l'humor i les normes de comportament, i batalla contra els que es considere que haurien de ser els temes i les formes apropiades per a entrevistar a una celebritat. I eixe trencament de les normes socials possiblement és la clau per a ser un programa d'èxit entre els adolescents.

Este tipus de situacions de trencament sempre són interessants sociològicament, perquè fan emergir molts conceptes d'interès. Explicitar certs intercanvis de sexe per capital social (conèixer a Xavier Sardá) mostra en cru el rerefons de les relacions socials. Però de l'entrevista s'ha de destacar un concepte clau l'any 2020: lo distanciament social. Este nou comportament social s'espera de natures des del primer confinament. Recordeu la imatge del mi-

DINS *elbergantes* *matarranya* *imesquí*

nistre d'interior alemany negant la mà per a saludar la presidenta Merkel. Distància social. Una imatge impactant que mos va iniciar, ja abans del nostre confinament, en un canvi de comportaments socials. També els simbòlics. I es va buscar alternatives que alleugeriren lo malestar de no saludar «tal com cal». Com saludar en lo colze. O els més arriscats socialment, saludant a distància. Una distància social molt saludable sanitàriament, però que mos porte mil mal de caps este estiu. Com reacciono si un desconegut aborde innecessàriament lo meu espai de 2 metres? De veritat ham de tindre 2 metres quan cenem en la colla? No puc abraçar el meu millor amic? No puc besar el meu nebot, que no veig des de l'estiu passat?

I és possible que quan estiguem ja ballant perillosament en lo segon confinament, la distància social serà un tema encara més calent. Les temperatures baixaran, ja no farem vins al carrer, i el virus correrà com una bala en espais tancats, i si no volem usar mascareta a tot arreu, caldrà mantindre distància social per a protegir els més grans.

I és que tornant a Mònaco, este Estat és símbol de l'alta societat europea. En dos kilòmetres quadrats de *glamour* i paradís fiscal interactuen l'aristocràcia, l'alta burgesia i les *personalities*. En una bombolla de distànciament social, la cola que enganche les exigències d'este període entre confinaments i les exigències de l'alta societat. Qui millor ha exposat com la distància social caracteritze les classes socials és Bourdieu, l'occità que més amunt ha portat la sociologia francesa. La seua hipòtesi central és que les classes socials no només se diferencien i reproduïxen pel capital econòmic que acumulen, com defensaria el marxisme més ortodox. Ell propose que mos ham de fixar en los aspectes culturals i d'estil de vida, que interioritzem durant la nostra infància (*habitus*), i que poden arribar, per exemple, a ser una forma de privar a la burgesia de l'accés a algunes posicions socials pròpies de l'alta burgesia i l'aristocràcia. Se refereix al difícil que és arribar, si no es té l'estil de vida apropiat de les capes més altes, a posicions socials sobreocupa-

des per gent en cognoms compostos: registradors, diplomàtics, advocats de l'Estat, notaris o inspectors d'Hisenda.

Bourdieu parteix de la idea que els gustos són una construcció social. I que al final, si sabem distingir l'òpera alemanya de la francesa, o preferim la Ronda de Boltaña, la Mala Rodríguez o Camela, es mes per qüestions socials subjectives que per una qualitat artística intrínseca d'aquella música. Però al final, estos gustos acaben per fer reproduir les classes socials. I el mateix ocorre en los estils de vida. Construeixen, i reproduïxen, classes socials. Dedicue tota una obra de més de 700 pàgines a estudiar *la distinció social*. I per tant, la *distància social* com a fet característic de la classe social alta. Esta distància escomence per la situació geogràfica de les classes altes, en urbanitzacions espaioses i en serveis ben accessibles. A diferència de l'amuntegament en blocs de pisos o la distància aïllant de la ruralitat. La classe alta parle moderadament i sense gesticular. La classe alta pren aliments de manera limitada i sense excedir-se en quantitat o en nutrients. La classe alta té un nombre limitat de fills. I en especial, la classe social manté la distància social. Una distància social que es pot veure en contrastar els bars burgesos, a on cada taula és un espai de privacitat, i els bars popular, a on sovint la barra és l'espai central de reunió, i a on qualsevol es pot afegir a la discussió.

Però és que ara mos han demanat a tots que fem un mica com a Mònaco. Que mos fem los estirats. Que matinguem la distància en l'altre. La distància al lavabo. La distància entre els nostres espais de privacitat. La distància entre els nostres espais vitals. Que abandonem lo contacte. Que no mos toquem. Que no mos abracem. Que entenguem que l'empatia cap a l'amic també es transmet sense tocar ni palpar. I es que, si ho fem, no és perquè sigam uns estirats. Ho fem per amor a l'altre. I és difícil mantindre la distància social. Tots ho sabem. Però, per un temps que mos deixen, fem-nos passar per aristòcrates a Mònaco. Distància social. Pel bé de tots. ■

Ara mos han demanat a tots que fem un mica com a Mònaco. Que mos fem los estirats. Que matinguem la distància en l'altre. Que entenguem que l'empatia cap a l'amic també es transmet sense tocar ni palpar. I es que, si ho fem, no és perquè sigam uns estirats. Ho fem per amor a l'altre. I és difícil mantindre la distància social. Tots ho sabem. Però, per un temps que mos deixen, fem-nos passar per aristòcrates a Mònaco. Distància social. Pel bé de tots.